

RAPUNZEL.

ER waren eens een man en een vrouw, die zoo lang al naar een kindje verlangd hadden, tot ze eindelijk hoop kregen dat Onze Lieve Heer hun gebed zou verhooren.

In het keukentje achter in hun huis was een klein venster; als zij daardoor keken, zagen zij in een prachtige tuin vol van de mooiste bloemen en planten; maar de tuin was door een hooge muur omringd, en niemand durfde er in te gaan, omdat die tuin aan een machtige tooverheks behoorde, die een erge hekel aan de menschen had en voor wie iedereen bang was.

Op zekere dag keek de vrouw door het venster, en daar zag zij in de tuin een bed met heerlijke groente beplant: dat waren rapunzels, een soort van sla, en die zagen er zoo frisch en groen uit, dat zij een verbazende trek kreeg om van die rapunzels te eten. Maar hoe zou zij er aan komen?

De volgende dag kon zij niet laten om weer naar dat bed met rapunzels te kijken, en toen kreeg zij er nog meer lust in. Dat ging zoo elke volgende dag, en omdat zij wel begreep dat zij ze toch nooit zou kunnen krijgen, werd zij ziek en mager van verlangen.

Haar man zag, dat zij er zoo bleek en slecht begon uit te zien, en vroeg bezorgd: „Wat scheelt je toch, lieve vrouw?”

„Ach,” antwoordde de vrouw, „als ik geen rapunzels uit de tuin achter ons huis te eten krijg, dan ga ik zeker dood.”

De man, die erg veel van zijn vrouw hield, dacht: „Eigenlijk mag het wel niet, groente uit de tuin van een ander te nemen, en uit de tuin van een tooverheks is het wel dubbel

gevaarlijk, maar ik kan toch mijn vrouw niet zien sterven, dus ik moet ze wel gaan plukken, wat het ook kosten mag." En dus klom hij, zoodra het avond en duister geworden was, over de muur in de tuin van de tooverheks. Vlug plukte hij een handvol rapunzel en bracht die aan zijn vrouw. Gelukkig! niemand had er wat van gemerkt. De vrouw maakte dadelijk sla van die groente en smulde er heerlijk van. Het smaakte haar zoo opperbest, dat zij de volgende dag nog veel meer trek erin had als te voren. Ze had geen oogenblik rust, zoo verlangde zij er naar, en zij smeekte haar man om nog eens over de muur te klimmen en de groente te gaan plukken. Hij wachtte weer tot het donker was en klom weer op de muur, maar toen hij er aan de andere kant afgesprongen was, schrok hij geweldig, want in eens zag hij de tooverheks vlak voor zich staan.

De tooverheks keek heel boos en riep: „Hoe durf je het te wagen, in mijn tuin te klimmen en mijn rapunzels weg te nemen. Dat zal je slecht bekomen!"

„Ach," antwoordde de man, „wees u toch niet boos op mij, ik heb het alleen gedaan omdat de nood mij er toe drong. Mijn vrouw had van uit haar venster uw

En dus klom hij over den muur.

rapunzels gezien en ze had er zoo'n verlangen naar gekregen, dat ze gestorven zou zijn als zij ze niet te eten had gekregen."

Toen de tooverheks dit hoorde, ging haar boosheid over, en zij antwoordde: „Is het zóó er mee gesteld als je zegt, dan wil ik je toestaan om zooveel rapunzels mee te nemen als je hebben wilt, maar op één voorwaarde: als je vrouw een kindje krijgt, dan moet je dat aan mij geven. Ik zal als een moeder voor het kindje zorgen en het zal het goed bij mij hebben."

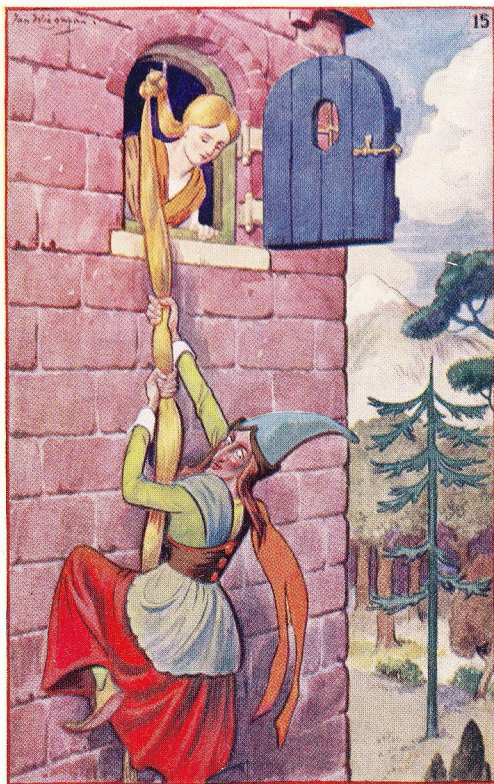
In zijn angst vond de man alles goed. Zoodra het kindje geboren werd, verscheen dan ook de tooverheks. Zij zeide dat het kind, dat een meisje was, Rapunzel moest heeten, en nam het met zich mee.

Rapunzel was het mooiste kind van de heele wereld. Toen ze twaalf jaar was, nam de tooverheks haar mee naar een hooge toren, die eenzaam in een bosch lag en waar geen toegangsdeur en geen trap aan te zien was; alleen heel boven in de torenspits was een klein venstertje. Daar tooverde zij het meisje in.

Als de tooverheks zelf in de toren wilde om haar te bezoeken, dan ging zij beneden staan en riep naar boven:

„Rapunzel, doe wat ik je vraag
En laat je haren naar omlaag."

Rapunzel had prachtig lang haar, zoo fijn als gesponnen goud. Zoodra zij de stem van de tooverheks hoorde, maakte zij haar vlechten los en wond die van boven om een haak, die in het venster geslagen was. Haar losse haar viel dan omlaag, wel twintig el lang

De tooverheks klom daarlangs naar boven.

was het, en de tooverheks klom daarlangs naar boven. Dat had zoo een paar jaar geduurd, toen eens de prins, de zoon van de koning, door het bosch reed en voorbij de toren kwam. Daar hoorde hij op eens zulk een liefelijk gezang, dat hij zijn paard inhield om te luisteren. Het was Rapunzel, die in haar eenzaamheid zich bezighield met de mooiste liederen te zingen. De prins wilde graag bij haar in de toren komen en keek overal of er geen deur of poort was, maar nergens was die te ontdekken. Toen reed hij teleurgesteld naar huis, maar het gezang had hem zoo ontroerd, dat hij voortaan iedere dag naar het bosch reed om te luisteren. Eens, terwijl hij zoo achter een boom stond te genieten van het lied, zag hij een tooverheks aankomen; ze bleef aan de voet van de toren staan en hij hoorde haar naar boven roepen:

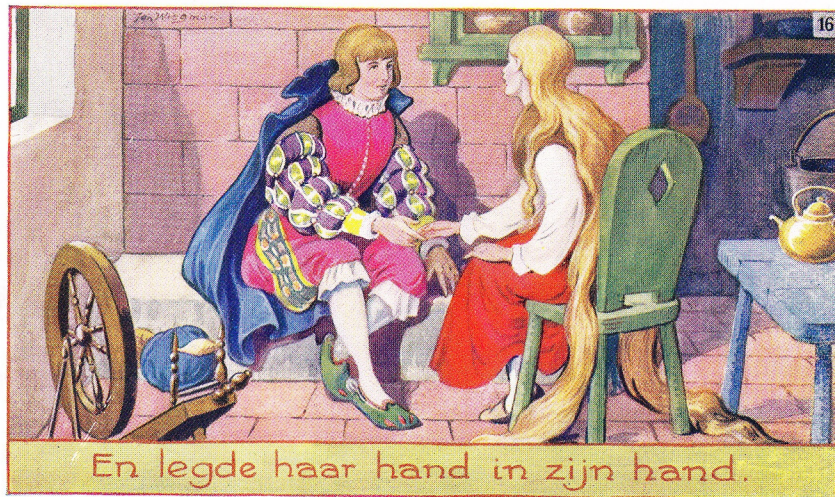
„Rapunzel, doe wat ik je vraag,
En laat je haren naar omlaag.”

Toen liet Rapunzel haar vlechten zakken en de tooverheks klom daarlangs naar boven. „Als dat de ladder is om in de toren te klimmen, dan wil ik ook eens probeeren of het mij lukt,” dacht de prins. En de

volgende avond, toen het donker begon te worden, ging hij naar de toren en riep wat hij de tooverheks had hooren zeggen:

„Rapunzel, doe wat ik je vraag,
En laat je haren naar omlaag.”

Een oogenblik later vielen de haren tot bij de grond en de prins klom er tegen op. In het eerst schrok Rapunzel erg, toen zij, in plaats van de oude tooverheks, een aardige jonge man zag, die door het venster naar binnen klom, want zij had nog nooit een man gezien; maar de zoon van de koning begon heel vriendelijk met haar te praten en vertelde haar, dat haar heerlijke gezang zijn hart zoozeer ontroerd had, dat hij geen rust meer kon vinden totdat hij haar zelf gezien had. Nu was Rapunzel niet langer bang, en toen de prins haar vroeg of zij met hem trouwen wilde en zij zag, dat hij jong was en er lief en knap uitzag, dacht zij: „hij zal zeker veel van mij houden en ik zal het met hem prettiger hebben dan met de oude vrouw Gothel.” Zonder veel bedenken zei ze: „ja,” en legde haar hand in zijn hand.

Zij zeide: „ik wil graag met je mee gaan, maar ik weet niet hoe ik beneden komen moet. Als je mij komt bezoeken, breng dan elke keer een streng zijde mee, dan zal ik daar een ladder van vlechten, en als die klaar is, dan klim ik naar beneden en zet je mij bij je op je paard.” Ze spraken af, dat hij zoolang alle avonden bij haar komen zou, want overdag kwam de oude tooverheks. En die merkte ook niets ervan, tot eens op een keer Rapunzel zich versprak en zeide: „Zeg mij eens, vrouw Gothel, hoe komt het toch, dat het mij zoo’n moeite kost u naar boven te trekken, veel moeilijker dan de prins, want die is in een oogenblik bij mij.”

„O jou leelijke, stoute meid,” riep de tooverheks; „wat hoor ik nu van je? Ik meende dat ik je zoo zorgvuldig van de menschen had afgezonderd, en nu heb je mij toch bedrogen!” Ze was zoo boos, dat ze het mooie lange haar van Rapunzel beetpakte, ze draaide het een paar maal om haar linkerhand, nam met de rechter een schaar, en knip, knip, het haar was afgesneden en de mooie vlechten lagen op de grond. En nog was ’t niet genoeg, want ze bracht de arme Rapunzel in een woestijn, waar ze haast niets te eten en te drinken vond en vreeselijk gebrek moest lijden, wat haar erg bedroefd maakte, maar vooral had zij verdriet omdat zij de prins niet meer zien zou.

Diezelfde dag, waarop de tooverheks Rapunzel had weggejaagd, maakte zij tegen de avond de afgesneden vlechten aan de vensterhaak vast, en toen de koningszoon riep:

„Rapunzel, doe wat ik je vraag,
En laat je haren naar omlaag,”

liet de oude heks de haren zakken. De prins klom er tegen op, maar toen hij boven kwam, vond hij niet zijn lieve Rapunzel, maar de heks, die hem met nijdige oogen aankeek. „Aha,” riep zij spottend, „jij wilt je liefste halen, maar het mooie vogeltje zit niet meer in het nest

te zingen, de kat heeft het geroofd en die zal jou ook de oogen uitkrabben. Rapunzel is voor jou verloren, je zult haar nooit weer zien.”

De prins was radeloos van verdriet, en uit wanhoop sprong hij van de toren af. Hij viel wel niet dood, maar hij kwam met zijn hoofd in de dorens terecht en die staken hem in de oogen, zoodat hij blind werd. Zoo dwaalde hij als een blindeman in het bosch rond; hij at alleen maar wortels van planten en wilde bessen en deed niets dan klagen en jammeren over het verlies van zijn lieve bruid. Zoo zwierf hij jarenlang ellendig rond, tot hij eindelijk in de woestijn terecht kwam waar Rapunzel armzalig voortleefde. Daar hoorde hij ineens een lieve stem die hem zoo bekend voorkwam; hij liep in de richting van waar hij de stem hoorde, en toen zag Rapunzel hem; ze herkende hem dadelijk en viel hem schreiend om de hals. Maar twee van haar tranen vielen in zijn oogen, en dadelijk werden de oogen weer helder en kon hij weer zien zooals vroeger. Nu ging hij met haar terug naar zijn koninkrijk, waar hij met groote blijdschap ontvangen werd; en de prins en Rapunzel leefden met hun kinderen nog lang voorspoedig en gelukkig te zamen.

Ze herkende hem dadelijk.

DOORNROOSJE.

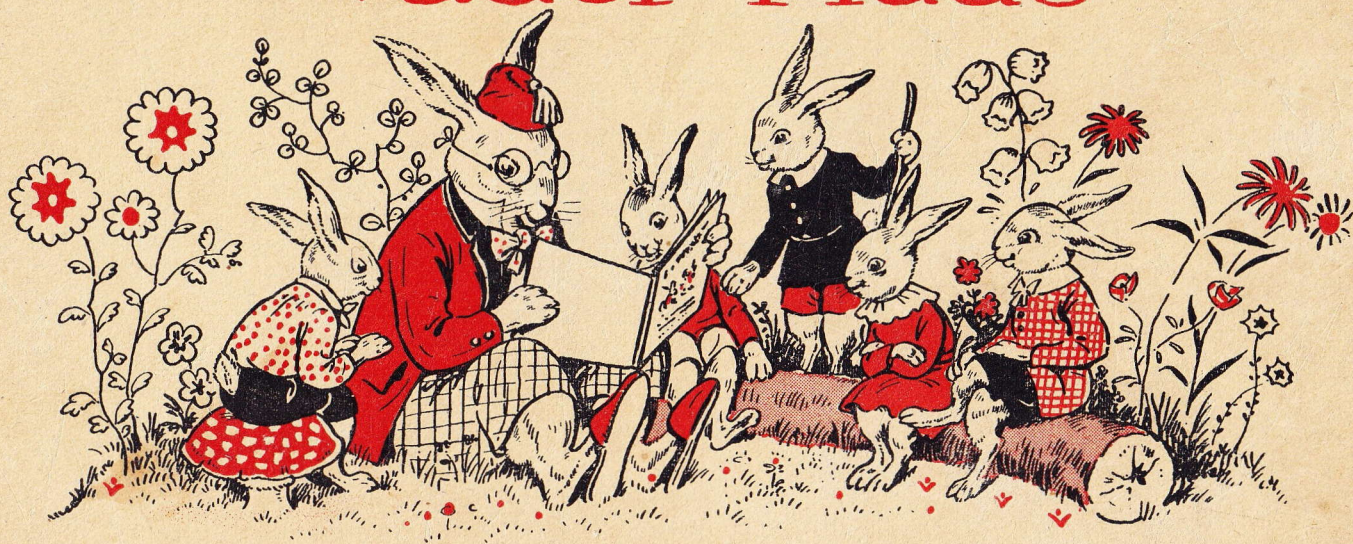
HEEL lang geleden waren er eens een koning en een koningin. Elke dag zeiden ze tegen elkaar: „Ach, als we toch maar een kindje hadden, wat zou dat heerlijk zijn!” Maar hun liefste wensch werd niet vervuld.

Eens op een warme zomerdag ging de koningin een bad nemen; toen zag ze dat een kikvorsch uit het water tegen de kant opklom, en zij hoorde de kikvorsch zeggen: „Uw wensch zal vervuld worden; voordat we een jaar verder zijn, zult u een dochttertje hebben.” Wat de kikvorsch voorspeld had, gebeurde: de koningin kreeg een dochttertje. Het was zulk een lief, mooi kindje, dat de koning niet wist wat hij van blijdschap doen zou. Hij besloot een groot feest te geven, en noodigde daartoe niet alleen zijn familieleden, vrienden en kennissen uit, maar ook de tovenaressen van het land, want de koning wenschte bovenal dat zij het kindje goed gezind zouden zijn.

Er waren dertien tovenaressen in zijn land; ongelukkig had de koning maar twaalf gouden borden, waarvan zij eten moesten, zoodat hij één van de tovenaressen thuis moest laten.

Het feest werd op vorstelijke wijze gevierd, en toen het ten einde liep, kwamen de tovenaressen naar voren, gingen naar het wiegje toe en deelden hun wondergaven aan het kindje mede. De eene gaf het schoonheid, de andere deugd, de derde rijkdom, en zoo gaven zij aan het kindje al het goede wat op de wereld te krijgen is. Juist toen de elfde toovenaar haar zegenspreuk had uitgesproken, trad plotseling de dertiende binnen. Deze was heel boos dat zij niet was uitgenoodigd en zij wilde daarvoor wraak nemen. Zonder

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN

EERSTE BOEKJE

UITGAVE VAN J. A. HAAS & ZOON
AZIJNFABRIKANTEN ~ ~ ~ HAARLEM

Sprookjesboeken van Vader Haas

EERSTE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT